

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **J. K.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Robertem Černým
sídlem Pražská 1173/45, 102 00 Praha

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2025, čj. X,

takto:

- I. V. K., narozená X, bytem X, není osobou zúčastněnou na řízení.
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2025, čj. X, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 210 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta JUDr. Roberta Černého.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své předchozí rozhodnutí ze dne 9. 4. 2024, čj. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu za vychované dítě pro nesplnění podmínek čl. II bodu 1 zákona č. 323/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 323/2021 Sb.“).
3. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2024, čj. X, žalovaná zamítla námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Uvedla, že žalobce nesplnil podmínku stanovenou v § 83 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, neboť v žádosti o starobní důchod ze dne 9. 11. 2022 neuvedl, zda žádá o zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte podle § 34a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.
4. Toto rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 3. 2025, čj. 16 Ad 25/2024-24. Vyložil, že žalobci nemohla při podání žádosti o starobní důchod vzniknout povinnost dle tehdy neúčinného § 83 odst. 4 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který stanoví, že v žádosti o přiznání starobního důchodu je občan povinen uvést, zda žádá o zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte podle § 34a zákona o důchodovém pojištění. Ke dni 9. 11. 2022 byla pro důchody přiznané do 1. 1. 2023 dána lhůta pro uplatnění výchovného do 31. 12. 2024 (čl. II bod 5 zákona č. 323/2021 Sb.). Uložil žalované, aby v souladu s tímto právním názorem v dalším řízení posoudila žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu věcně, neboť žádost o výchovné byla podána včas.
5. Žalovaná poté napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. S odkazem na čl. II bodu 3 zákona č. 323/2021 Sb. vyšla z toho, že pokud výchovu dítěte zajišťovalo více osob, lze zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte (výchovné) přiznat pouze tomu, kdo zajišťoval výchovu v největším rozsahu. Uvedla, že smyslem výchovného je především zmírnění statistického rozdílu mezi průměrným starobním důchodem osob pečujících o děti oproti obecnému průměrnému starobnímu důchodu. Ta z pečujících osob, jejíž pracovní kariéra byla výchovou dítěte ovlivněna méně nebo vůbec, má vyšší starobní důchod díky vyšším výdělkům a delší době pojištění. Nedochozí u ní ke snížení důchodu, a není tedy dán důvod pro kompenzaci prostřednictvím výchovného. Takové osobě proto nárok na výchovné nepřisluší. Žalovaná dospěla k závěru, že o dceru M., narozenou X a zemřelou X, osobně nepečoval v největším rozsahu žalobce, ale matka dítěte (manželka žalobce), a proto žalobci výchovné nenáleží. Žalobce v žádosti prohlásil, že osobně a v největším rozsahu pečoval o dceru od narození do Y. Matka ve svém prohlášení vyjádřila souhlas s tím, že o dítě osobně pečoval žalobce v největším rozsahu od X do X a že v uvedeném období osobně pečovala o

dítě v menším rozsahu. Žalované však o prohlášení žalobce a jeho manželky vznikly důvodné pochybnosti. Žalovaná poukázala na to, že žalobce od X do X vykonával trest odnětí svobody, což plyne z potvrzení Vězeňské služby ČR. O dceru od narození (mj. v době mateřské dovolené) osobně pečovala matka s pomocí své matky, jíž bylo dítě svěřeno do výchovy v letech 1981 až 1983. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 1. 1983 bylo dítě svěřeno do výchovy otce, neboť matka byla dosud nezletilá a dle soudu byl otec schopen s nezletilou matkou péči o dítě dobře zajistit. V době rozhodnutí soudu rodiče po delší dobu vedli společnou domácnost a společně o dítě pečovali, v jejich péči nebylo zjištěno závad a péče matky o dítě se jevila jako dobrá. Matka dítěte dovršila 18 let X. Z průběhu doby zaměstnání žalobce a matky dítěte je dle žalované zřejmé, že výchovu zajišťovala v největším rozsahu matka. Žalobce v letech 1983 až 1992 pracoval ve směnném provozu, od roku 1993 do roku 1996 jako OSVČ. Matka pracovala v letech 1983 až 1993 v mnoha podnicích 2 až 4 měsíce, přičemž řadu dní byla dočasně práce neschopná nebo jí zaměstnavatelé vykážali náhradní dobu, ve zbývajících době nepracovala a nebyla (s výjimkou 7 dnů v roce 1991) ani vedena v evidenci úřadu práce. Konkrétně nepracovala 10 měsíců v roce 1983, 9 měsíců v roce 1984, nejméně měsíc v roce 1985, 7 měsíců v roce 1986, v letech 1987 až 1989 nepracovala vůbec, v roce 1990 nepracovala 9 měsíců (v té době byla na rekonvalescenci po operaci žlučníku), v roce 1991 nepracovala 8 měsíců, v roce 1993 nejméně měsíc a nepracovala ani v letech 1994 až 1996, pracovat začala pak až od roku 2003. Žalovaná připustila, že žalobce pomáhal matce s pracemi v domácnosti (vařením, úklidem, praním prádla) i s péčí o dceru (zejména ji doprovázel do mateřské a základní školy). Žalobce však nekonkretizoval, na jaké mimoškolní aktivity dceru doprovázel ani jak s dcerou trávil čas, když nepracoval a neodpočíval po nočních směnách. Neupřesnil rozdělení účasti rodičů na volnočasových aktivitách dcery v době, kdy navštěvovala základní školu. Vzhledem k tomu, že matka většinu doby nepracovala a byla v domácnosti, lze dle žalované dovodit, že o dceru do jejího úmrtí osobně pečovala v největším rozsahu. Matka společně s babičkou, jíž bylo dítě svěřeno do výchovy v letech 1981 až 1983, o dceru osobně celodenně pečovala od narození nejméně po dobu, kdy žalobce vykonával trest odnětí svobody. I zástupce žalobce se v doplnění námitek zmiňuje o domácnosti, v níž byla matka dítěte. Žalobce ani jeho zástupce neuvedli důvody, pro které matka pracovala pouze v krátkých obdobích. Z nárokových podkladů, které má žalovaná k dispozici, nevyplývá, že by u žalobce došlo k poklesu vyměřovacích základů, žalobce po celé období vykonával výdělečnou činnost ve směnném provozu nebo samostatnou výdělečnou činnost. Vyplývá z nich, že matka dcery osobně celodenně pečovala o dceru společně s babičkou po dobu mateřské dovolené v letech 1981 až 1982, tedy v období, kdy jeden z rodičů musí o dítě celodenně osobně pečovat, a dále od roku 1983 do roku 1996.

Obsah podání účastníků

6. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Namítá, že smyslem zákona je kompenzovat skutečnou péči, nikoli ušlý výdělek. Vytýká žalované, že se spoléhá na zjednodušené zástupné ukazatele, jako je evidence zaměstnání či nezaměstnanosti. Zejména v případě směnného provozu či výkonu samostatné výdělečné činnosti vyžaduje určení rozsahu péče kvalitativní posouzení.
7. Žalovaná dle žalobce přistoupila k důkazům selektivně. Žalobce namítá, že žalovaná snižuje význam svěřeni dítěte do jeho výchovy v době nezletilosti matky a období výkonu trestu

využila k diskreditaci celého nároku, aniž se zabývala kvalitativními aspekty péče v následném období a rozdělením prací v domácnosti. Zjednodušeně ztotožnila fyzickou přítomnost doma s největším rozsahem péče, aniž dostatečně zohlednila kvalitu péče poskytované žalobcem, zejména v kontextu směnných provozů. Péče o dítě je dynamický proces a žalovaná nezohlednila jeho proměny. Období výkonu trestu žalobce, kdy zajišťovala péči převážně babička dítěte spolu s matkou, představovalo relativně krátké období. Žalovaná se dle žalobce měla zaměřit na období po jeho propuštění a posoudit rozsah péče za celé období. Nemělo dojít k *zneplatnění* celého nároku kvůli počáteční překážce. Rozsudek o svěření dítěte do jeho výchovy z důvodu matčiny nezletilosti naznačuje, že žalobce převzal primární právní i praktickou odpovědnost za výchovu dítěte, a potvrzuje jeho vedoucí roli v zajišťování péče. Směnný provoz i samostatná výdělečná činnost mu umožňovaly intenzivní péči o dceru.

8. Žalobce zdůrazňuje, že pokles výdělků či omezení práce nejsou klíčovým aspektem. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2025, čj. 10 Ads 271/2024-35, č. 4676/2025 Sb. NSS. Poukazuje žalované, že u žalobce nedošlo k poklesu vyměřovacích základů, je v rozporu s tímto rozsudkem. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nepostupovala v souladu s principy z něj plynoucími. Žalobce opakovaně zdůrazňuje, že směnný provoz a výkon samostatné výdělečné činnosti mu umožňovaly aktivní péči. Nesouhlasí s žalovanou, že nezaměstnanost matky automaticky znamenala větší rozsah péče. Časté změny zaměstnání, krátké pracovní periody, období dočasné pracovní neschopnosti a rekonvalescence po operaci žlučníku v roce 1990 naznačují potenciální nestabilitu či zdravotní problémy, které mohly schopnost poskytovat primární péči omezit, navzdory její fyzické přítomnosti doma.
9. Žalobce zdůrazňuje, že matka dítěte prohlásila, že v největším rozsahu pečoval o dítě žalobce. Prohlášení rodičů by mělo být klíčovým důkazem. Žalovaná by neměla odmítnout přímé svědectví pečujících osob bez pádných důkazů, které by prohlášení vyvracely, pouze na základě záznamů o zaměstnání. To, že by žalovaná měla přikládat váhu prohlášení rodičů, dle žalobce podporuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Z ní též vyplývá, že by žalovaná měla rozšířit rozsah důkazů nad rámec formálních záznamů o zaměstnání. Žalobce popsal své aktivní zapojení v domácnosti a péči o dceru, včetně nákupů, úklidu, praní, vaření, doprovodu k lékařům, do mateřské a základní školy a mimoškolní aktivity. To dle žalobce svědčí o významné přímé péči. Žalovaná nezohlednila podrobný výčet každodenních pečovatelských úkonů. Požadavek na více podrobností o mimoškolních aktivitách považuje žalobce za nepřiměřenou důkazní zátěž, zejména pokud jde o události desítky let staré. Smyslem výchovného je kompenzace za břemeno péče, které nemusí mít přímý dopad na výdělky. Žalobce poukazuje na to, že oba rodiče mají rovnou odpovědnost za péči o děti a vedení domácnosti. Má za to, že implicitní předpoklad žalované, že matka z titulu svého pohlaví a období nezaměstnanosti automaticky poskytovala větší péči, je v rozporu s tímto principem. Důraz Nejvyššího správního soudu na reálnou péči je v souladu s principem nejlepšího zájmu dítěte, neboť se zaměřuje na skutečný přínos pro dítě, nikoli ekonomický profil rodiče.
10. Žalobce namítá, že formalistický výklad žalované v situaci, kdy důkazy naznačují významnou péči žalobce, podkopává ústavní právo rodičů pečujících o děti na státní pomoc zakotvené v čl. 32 Listiny základních práv a svobod a odrazuje aktivní otcovské zapojení, pokud péče není uznána pro účely dávek sociálního zabezpečení. Přístup žalované vede

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

k nepřímé diskriminaci, neboť nepřiměřeně zvýhodňuje matky, které byly nezaměstnané nebo pracovaly sporadicky, a použitím kritéria dopadu na kariéru znevýhodňuje otce, kteří si obvykle udržují nepřetržité zaměstnání. Žalovaná musí provést individuální posouzení péče zohledňující všechny relevantní faktory a nespolehat se na zástupné ukazatele či genderové předpoklady. Závěr žalované, že matka pečovala v největším rozsahu, s odkazem na dlouhá období v nezaměstnanosti a v domácnosti při bližším zkoumání neobstojí. K tomu žalobce poukazuje na své aktivní zapojení do každodenních pečovatelských úkolů a vedení domácnosti. Popis role matky jako „srovnatelné s podílem péče běžné socialistické rodiny“ naznačuje tradiční, možná méně intenzivní rozdělení práce v porovnání s aktivní rolí žalobce. Dále žalobce zdůrazňuje dobu nezletilosti matky a její pracovní neschopnost a rekonvalescenci po operaci žlučníku v roce 1990. Významné zdravotní problémy snižovaly schopnost matky poskytovat intenzivní péči. Opakuje, že práce na směny a jako OSVČ mu umožňovaly věnovat se péči o dceru a domácnost. Za významnou považuje i svou roli jako „živitele“, který zajišťoval finanční stabilitu rodiny. Rodiče sami jsou v nejlepší pozici, aby znali skutečné rozdělení práce a rozsah péče. I přes období výkonu trestu odnětí svobody podporuje prohlášení matky nárok žalobce ve vztahu k celkovému období. Důvodné pochybnosti musí být podloženy konkrétními důkazy, které prohlášení přímo vyvrací, nikoli jen odvozením rozsahu péče na základě záznamů o zaměstnání. Žalovaná má vyšetřovací povinnost. Upřednostnění snadno kvantifikovatelných dat a nedostatečné zohlednění prohlášení rodičů, popisů péče či faktoru směnného provozu je nevyvážené a neodpovídá standardům naznačeným NSS.

11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě rekapituluje průběh správního řízení. Zdůrazňuje, že důvodem pro zavedení výchovného bylo zmírnění statistického rozdílu mezi průměrným starobním důchodem mužů a žen. Pokud kariéra není výchovou negativně ovlivněna, nedochází ke snížení důchodu a není dán důvod pro kompenzaci prostřednictvím výchovného. Z hlediska účelu výchovného je proto třeba považovat za osobu, která výchovu zajišťovala ve větším rozsahu, tu z pečujících osob, v jejíž kariéře se ve větším měřítku projeví složky výchovy, které mohly negativně ovlivnit délku doby zaměstnání a výdělky, tedy kdy péče musela být zajišťována „na úkor“ pracovní aktivity. Nejvýznamnější dopad na pracovní kariéru má výchova dítěte v předškolním věku a prvních letech povinné školní docházky. Jeví se tedy přirozené, že výchovné má náležet tomu z rodičů, který se výchově více věnoval v raném stádiu života, což je obvykle matka. O uznání výchovy pro muže lze uvažovat zejména v případech, kdy péče matky skončila (např. rozvodem, prokazatelným opuštěním dítěte, vážnou nemocí, úmrtím) ve velmi nízkém věku dítěte nebo bylo dítě ve velmi nízkém věku svěřeno do výchovy otce a výchova měla prokazatelně negativní vliv na jeho kariéru. Žalovaná poté cituje závěry napadeného rozhodnutí. Zdůrazňuje, že nárok na výchovné má jen ten z rodičů, který o dítě osobně pečoval v největším rozsahu. Není rozhodné, že o tom není mezi rodiči sporu. Správní orgány mohou vycházet z obsahu čestného prohlášení, ale nelze opomíjet jeho povahu. Čestné prohlášení má nízkou vypovídací hodnotu, neboť jím může být určitá skutečnost pouze osvědčena, nikoli prokázána. Poukazuje na to, že žalobce v něm prohlásil, že o dceru osobně pečoval v největším rozsahu od narození a v menším rozsahu o ni pečoval druhý rodič, což žalovaná vyvrátila, neboť v prvních měsících o dítě pečovala babička a žalobce byl ve výkonu trestu. Žalovaná nepostavila napadené rozhodnutí jen na kariérní stránce, ale zaobírala se i dalšími skutečnostmi (péče babičky, pobyt ve výkonu trestu). Má za to, že odůvodnění je postaveno na komplexním posouzení věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

12. Žalobce v replice na vyjádření žalované opakuje, že žalovaná nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zdůrazňuje, že absence poklesu výděлку nebo omezení kariéry není zákonnou podmínkou pro přiznání výchovného, ale jen indicií, a že podmínku péče v největším rozsahu může splnit i osoba, u níž se péče v pracovní oblasti viditelně neprojeví. Žalovaná přesto v napadeném rozhodnutí i replice trvá na tom, že nepřetržité zaměstnání žalobce a absence poklesu vyměřovacího základu svědčí o tom, že není dán důvod pro kompenzaci prostřednictvím výchovného. Žalobce trvá na tom, že závěr o péči v největším rozsahu nelze učinit jen na základě fyzické přítomnosti matky v domácnosti, která byla důsledkem její pracovní nestability a zdravotních indispozic. Naopak žalobce přes směnný provoz a režim OSVČ zajišťoval aktivní a organizačně náročné aspekty péče (nákupy, úklid, praní, vaření, doprovod dítěte k lékařům, do školy i na mimoškolní aktivity). Uvádí, že směnný provoz zajišťoval stálou přítomnost jednoho z rodičů a umožnil žalobci poskytovat *kvalitativně srovnatelnou, a tedy primární* péči bez narušení profesní dráhy. Žalobce má za to, že přístup žalované k souhlasným prohlášením je v rozporu s judikaturou, která vyžaduje, aby správní orgán bral svědectví pečujících osob vážně. Dle žalobce rozsudek o svěřením dítěte do jeho výchovy z důvodu nezletilosti matky s konstatováním, že je schopen péči zajistit, potvrzuje jeho primární právní a organizační odpovědnost za výchovu dítěte v raném dětství. Délka pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody představuje pouze marginální část doby péče, kdy následně převzal aktivní roli potvrzenou následným svěřením dítěte do jeho výchovy.

Uplatnění práv osoby zúčastnění na řízení

13. Podáním ze dne 6. 3. 2026 uplatnila práva osoby zúčastnění na řízení V. K. Uvedla, že jí byla výzva soudu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení doručena až dne 5. 3. 2026. Napadené rozhodnutí se jí dotýká, neboť je druhým z rodičů, u něhož žalovaná dovozuje péči v největším rozsahu. Zcela se ztotožnila s tvrzeními v žalobě a žalobním návrhem.
14. Teprve kumulativním splněním materiální (dotčení na právech) a formální (výslovné oznámení) podmínky stanovené v § 34 odst. 1 s. ř. s. se určitý subjekt stává osobou zúčastněnou na řízení. Zmešká-li subjekt domáhající se procesního postavení osoby zúčastněné na řízení lhůtu stanovenou soudem podle § 34 odst. 2 s. ř. s., nesplní formální podmínku a není osobou zúčastněnou na řízení.
15. Soud z doručky na č. l. 56 soudního spisu zjistil, že žalobkyni byla výzva k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení doručena již dne 2. 1. 2026. Vzhledem k tomu, že V. K. neměla datovou schránku, nesdělila v té době soudu adresu pro doručování (to učinila až v podání ze dne 6. 3. 2026) a neměla evidovanou adresu pro doručování písemností, byla jí písemnost doručována do vlastních rukou na adresu trvalého pobytu X 3 [§ 42 odst. 5 s. ř. s. a § 46b písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“)]. Písemnost byla připravena k vyzvednutí dne 23. 12. 2025 a žalobkyni byla na výše uvedené adrese zanechána výzva, aby si ji vyzvedla. Jelikož si ji nevyzvedla ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručitou, i když se žalobkyně o uložení nedozvěděla (§ 42 odst. 5 s. ř. s. a § 49 odst. 4 o. s. ř.). Soud žalobkyni ve výzvě v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. stanovil pro oznámení o uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení lhůtu dvou týdnů a současně ji poučil o tom, že pokud tak v uvedené lhůtě neučiní, nemůže se později práv osoby zúčastněné na řízení domáhat.

Posledním dnem lhůty pro oznámení o uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení tedy byl den 16. 1. 2026.

16. Jelikož V. K. neučinila oznámení o uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení ve lhůtě stanovené soudem, ale až později, soud výrokem I vyslovil, že není osobou zúčastněnou na řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.

Posouzení žaloby soudem

18. Podle čl. II bodu 1 zákona č. 323/2021 Sb. se starobní důchody přiznané ode dne, který spadá do období před 1. lednem 2023, zvýší o 500 Kč měsíčně za každé dítě, které pojištěnec vychoval, od splátky důchodu splatné v lednu 2023, jsou-li splněny podmínky stanovené v bodech 3 až 5; toto zvýšení náleží k procentní výměře starobního důchodu.
19. Podle bodu 3 citovaného ustanovení se podmínky výchovy dítěte pro účely zvýšení podle bodu 1 posuzují u všech pojištěnců podle právních předpisů účinných ke dni, od něhož byl starobní důchod přiznán, pokud se dále nestanoví jinak; tyto podmínky platí i v případě, že o dítě osobně pečoval muž. Výchovu téhož dítěte nelze pro účely zvýšení podle bodu 1 současně započítat více osobám. Vychovávalo-li totéž dítě více osob, přihlíží se k výchově dítěte jen u té osoby, která o dítě osobně pečovala v největším rozsahu; to platí i v případě, že u téhož dítěte byla jeho výchova zohledněna při stanovení důchodového věku ženy.
20. Podle čl. II bodu 4 zákona č. 323/2021 Sb. věty první, pokud byl důchodový věk stanoven se zohledněním vychovaných dětí, zvýší se starobní důchod o tzv. výchovné bez žádosti; za vychované dítě se pro účely přiznání výchovného považuje dítě, k jehož výchově bylo přihlédnuto při stanovení důchodového věku. Pokud se nepostupuje podle bodu 4, zvýší se starobní důchod o výchovné na základě písemné žádosti podané na předepsaném tiskopisu. V případě starobních důchodů přiznaných před 1. 1. 2023 lze žádost podat nejpozději do 31. 12. 2024 (čl. II bodu 5 zákona č. 323/2021 Sb.).
21. Otázkou naplnění podmínek pro přiznání tzv. výchovného se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 12. 3. 2025, čj. 10 Ads 271/2024-35, č. 4676/2025 Sb. NSS, na který navázaly další rozsudky (viz např. rozsudky ze dne 2. 4. 2025, čj. 6 Ads 182/2024-29, ze dne 17. 4. 2025, čj. 8 Ads 21/2025-36, ze dne 30. 5. 2025, čj. 7 Ads 324/2024-51, ze dne 18. 6. 2025, čj. 21 Ads 14/2025-35, či ze dne 22. 8. 2025, čj. 7 Ads 263/2024-22 a čj. 7 Ads 307/2024-26). Soud neshledal důvod se od závěrů v nich vyslovených odchýlit.
22. Mezi stranami je sporné naplnění podmínky osobní péče v *největším rozsahu*, pokud dítě vychovávalo více osob.
23. V rozsudku čj. 10 Ads 271/2024-35 Nejvyšší správní soud vyložil, že „*péče v největším rozsahu se posuzuje od narození po nabytí zletilosti vychovávaného dítěte. Je proto nezbytné zohlednit výchovu a péči po celou dobu nezletilosti dítěte. V současnosti je stále spíše pravidlem*

než výjimkou, že ve většině případů bude o dítě v nízkém věku (do 3 let) skutečně pečovat především jeho matka a bude tak (v tomto období) pečovat o dítě ve větším rozsahu než otec (být soud nevylučuje, že tomu může být i naopak). Následně může být péče rodičů i rovnoměrná (rodiče se např. střídají v doprovázení do školy, kroužků aj.). V takovém případě by proto výchovné zcela logicky a v souladu se smyslem zákonné úpravy náleželo matce, která bude mít „náskok“ ve formě mateřské (rodičovské) dovolené. V životě však mohou nastat i takové situace (rozvod či úmrtí matky), v jejichž důsledku přejde péče o dítě v pozdějším věku výhradně na druhého rodiče. Pokud se tak stane a otec převeze péči o dítě např. v jeho 10 letech a zbylých 8 let bude o dítě výhradně pečovat, je zřejmé, že o dítě bude pečovat v největším rozsahu ve smyslu shora citované zákonné úpravy.“ Poukázal na to, že reálný život přináší rozličné příběhy a situace, které nelze řešit pomocí jednoduchých schémat a kritérií a je třeba pečlivě hodnotit konkrétní okolnosti každého jednotlivého případu. Nelze vyloučit, že podmínku péče o dítě osobně v největším rozsahu může splnit i osoba, u které se tato péče v pracovní či studijní oblasti života nijak viditelně neprojeví například na omezení výdělku nebo kariérního růstu. Toto omezení může být v konkrétním případě vykládáno jako indicie svědčící o tom, který z rodičů o nezletilé dítě osobně pečoval v největším rozsahu, nikoliv však jako jedna ze zákonných podmínek pro přiznání tzv. výchovného.

24. Nelze tedy přisvědčit závěru žalované v napadeném rozhodnutí, že pokud pracovní kariéra pečující osoby nebyla výchovou dítěte ovlivněna a nedochází ke snížení důchodu, není dán důvod pro kompenzaci prostřednictvím výchovného a takové osobě nárok na výchovné nepřisluší. Jak odůvodnil Nejvyšší správní soud již v citovaném rozsudku čj. 10 Ads 271/2024-35, podmínka zásahu do pracovní kariéry nevyplývá ze zákona, nelze ji dovodit ani z důvodové zprávy, resp. odůvodnění poslaneckého pozměňovacího návrhu poslance J. Hamáčka č. 8828 ke sněmovnímu tisku č. 1230/1; 8. volební období PS, 2017-2021 (www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=8&t=1230) a její zavedení by nepřipustně zúžilo okruh osob, kterým má výchovné skutečně náležet (v podrobnostech viz body 29 až 36 rozsudku čj. 10 Ads 271/2024-35).
25. Z § 84a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který byl do tohoto zákona vložen zákonem č. 323/2021 Sb., vyplývá, že k prokázání rozsahu péče o dítě je nutné doložit čestné prohlášení na předepsaném tiskopise a rodný list dítěte, který není nutný, pokud je údaj o vztahu k dítěti patrný z informačního systému ČSSZ. V případě pochybností o věrohodnosti tvrzení v čestných prohlášeních může žalovaná přistoupit k dalšímu dokazování, například provést výslech žadatele, dítěte nebo jiných příbuzných osob. Žalovaná má obecně povinnost zjistit skutkový stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, aby o něm mohla rozhodnout (viz rozsudek čj. 8 Ads 21/2025-36).
26. Výše označená judikatura důsledně trvá na tom, aby byl náležitě zjištěn skutečný stav věci. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat pro rozhodnutí podklady a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu), případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018-34). Při dokazování klíčových skutečností případu by však měl správní orgán postupovat způsobem vedoucím ke zjištění stavu věci v míře umožňující zákonné rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dovodil, že ani „případné nesplnění součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž nezabavuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“ (viz rozsudky čj. 8 Ads 21/2025-36 nebo čj. 7 Ads 324/2024-51).

27. Žalované v tomto případě vznikly pochybnosti o obsahu čestných prohlášení žalobce a matky dítěte, kteří v podstatě shodně prohlásili, že o dceru osobně a ve větším rozsahu pečoval od jejího narození (resp. dne následujícího) do 16. 3. 1996 (resp. jejího úmrtí dne 22. 3. 1996) žalobce a že matka v uvedeném období pečovala o dceru v menším rozsahu. Ty plynuly zejména ze zjištění, že žalobce byl v době od narození dítěte do 17. 2. 1982 ve výkonu trestu odnětí svobody, a nemohl tedy v této době o dceru osobně pečovat. Za této situace bylo na místě, aby si žalovaná opatřila další podklady pro rozhodnutí. Byť žalobce předložil kopii rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 1. 1983, sp. zn. 15 P 140/82, kterou mu byla dcera svěřena do výchovy, neplyne z něj jednoznačně rozsah, v němž každý z rodičů o dceru osobně pečoval. Z rozsudku vyplývá, že důvodem svěřením nezletilé do výchovy žalobce byla nezletilost matky dítěte, přičemž o nezletilou fakticky společně pečovali oba rodiče (uvádí se v něm, že rodiče žijí ve společné domácnosti a o dítě po delší dobu společně fakticky pečují oba rodiče, péče matky se jeví jako dobrá, dítě bylo svěřeno do výchovy otce, neboť matka je nezletilá a soud má za to, že otec spolu s nezletilou matkou péči dobře zajistí, matce bylo s ohledem na nízký příjem určeno výživné ve výši 200 Kč měsíčně).
28. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že z průběhu doby zaměstnání (pojištění) je zřejmé, že výchovu zajišťovala od narození do úmrtí dítěte v největším rozsahu matka. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, zjištění o dobách zaměstnání mohou být indicií svědčící o tom, který z rodičů o nezletilé dítě osobně pečoval v největším rozsahu. Nelze však vyloučit, že s ohledem na konkrétní okolnosti může podmínku péče o dítě osobně v největším rozsahu splnit i osoba, u které se tato péče v pracovní oblasti života viditelně neprojeví. Pokud tedy současně žalobce i matka dítěte shodně prohlásili, že osobně a v největším rozsahu (z pohledu celkového období od narození do úmrtí dítěte) o dítě pečoval žalobce, jestliže byla dcera v době nezletilosti matky svěřena do výchovy, nabízelo se zejména provést výslechy matky dítěte a žalobce ke konkrétním skutkovým okolnostem péče o dceru v celém období. Správně provedené výslechy mohly žalované pomoci rekonstruovat skutečný stav věci. Matka dítěte mohla ozřejmit i důvody, pro které často měnila zaměstnání, nepracovala a ani nebyla vedena na úřadu práce (tento stav měl trvat do roku 2002, tedy několik let po úmrtí dcery, o jejíž péči se jedná v tomto řízení), případně i důvody náhradních dob.
29. Žalovaná vyzvala zástupce žalobce, aby doplnil podané námitky a pro období let 1983 až 1996 podrobně popsal, kdo a co měl na starosti v domácnosti a při péči o dítě v pracovním týdnu a o víkendy – nákupy, úklid domácnosti, praní prádla, vaření, doprovod dítěte k lékařům, vodění dítěte do mateřské a základní školy, mimoškolní aktivity; zda rodiče bydleli ve společné domácnosti; zda žalobce pracoval na směny, případně ve kterých letech a jak byly směny rozloženy, resp. jakou měl sjednanou pracovní dobu; jaké vykonával profese; jaké profese v jednotlivých zaměstnáních vykonávala matka dítěte a jakou měla sjednanou pracovní dobu a zda, příp. v jakém období rodiče dítěte odjížděli a přijížděli ze svých zaměstnání. To žalobce učinil v podání z 5. 6. 2025. Žalovaná v návaznosti na toto podání připustila, že i když žalobce pracoval ve směnném provozu, *pomáhal matce dítěte s pracemi v domácnosti (vaření, úklid, praní prádla) a s péčí o dceru (doprovázel ji do mateřské a základní školy), zdůraznila však, že žalobce bohužel nijak nekonkretizoval, na jaké*

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

mimoškolní aktivity dceru doprovázel a jakým způsobem a v jakém rozsahu s dcerou trávil volný čas, kdy nepracoval ani neodpočíval po nočních směnách, ani nekonkretizoval rozdělení podílu na volnočasových aktivitách mezi žalobce a matku dítěte, zejména v době, kdy dcera navštěvovala základní školu (1987 až 1996). Pokud ovšem žalovaná považovala výše uvedené pro posouzení rozsahu péče o dceru za relevantní a žalobcova tvrzení za příliš obecná, měla žalobce vyzvat k doplnění tvrzení a označení důkazů v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu, případně – jak bylo výše uvedeno – provést výslechy matky dítěte a žalobce, jimiž mohla i s pomocí kladených otázek zjistit skutkový stav ohledně péče o dceru v jednotlivých obdobích, včetně podílu každého z rodičů na mimoškolních aktivitách dcery. Soud souhlasí s žalovanou v tom, že konkrétní zjištění o tom, jak přesně byla rozdělena péče o dceru, včetně podílu na mimoškolních aktivitách, může mít význam pro celkové posouzení rozsahu péče a vyloučení pochybností o pravdivosti čestných prohlášení. Uvádě-li žalobce v žalobě, že požadavek na více podrobností o mimoškolních aktivitách *naznačuje nepřiměřenou důkazní zátěž*, soud tento názor nesdílí. Jestliže byl žalobce aktivně zapojen do péče o dceru a poskytoval jí kvalitní péči, jak sám opakovaně tvrdí, lze předpokládat, že si bude schopen přes dlouhý časový odstup blíže vzpomenout, jak trávili s dcerou volný čas, čemu se jeho dcera věnovala a jak se na těchto aktivitách podílel (zejména pokud si dle doplněných námitek pamatoval, že měl na starosti též mimoškolní aktivity dcery). Má-li žalovaná zohlednit kvalitu poskytované péče a jeho aktivní zapojení do vzdělávacích, výchovných a emočních aspektů péče, jak žalobce požaduje, je především na něm, aby tuto péči a její aspekty konkrétně popsal. I pokud by snad nebyl schopen tato tvrzení doplnit žalobce, nabízel se v tomto případě výslech matky dítěte k tomu, jak trávila čas, když nebyla v zaměstnání, čemu se věnovala její dcera mimo školu a zda a jak se na těchto aktivitách podílela ona a její manžel, otec dítěte.

Žalované nelze vytýkat, že se výzvou na žalobce pokusila blíže zjistit rozdělení péče o dceru mezi rodiče v situaci, kdy měla pochybnosti o pravdivosti čestných prohlášení. Tyto pochybnosti byly odůvodněné, neboť období, u něhož žalobce prohlásil, že o dceru osobně a v největším rozsahu pečoval, zahrnovalo i období, v němž byl dle sdělení Vězeňské služby České republiky ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Vlnařice (od 20. 7. 1981 do 17. 2. 1982), a zjevně tedy o dceru nemohl osobně pečovat. Matka dítěte tedy měla (i přes svou nezletilost) „náskok“ v péči. Žalobce nepochybně závěr žalované, že v té době matka péči zajišťovala společně se svou matkou, již byla dcera svěřena do výchovy. K tomu pak přistupuje i pracovní historie obou rodičů, která sice sama o sobě nevylučuje, že žalobce mohl o dceru pečovat ve větším rozsahu, nicméně bez jiného konkrétního vysvětlení je indicií spíše nasvědčující tomu, že matka, která značnou část doby nebyla zaměstnaná, se mohla věnovat právě péči o dceru a domácnost (vzhledem k zmíněnému „náskoku“ by k závěru o větším rozsahu péče stačilo rovnoměrné rozdělení péče v dalším období). Byť fyzická přítomnost doma nutně neznamená, že se rodič věnuje péči o dítě a domácnost, v rozsudku o svěření dítěte žalobci byla péče matky hodnocena jako dobrá. Jak upozornila žalovaná, i žalobce v doplnění námitek uvedl, že v době, kdy vykonával směnnou práci, se matka dítěte *věnovala péči o dceru a domácnost*. Péči o dceru ze strany matky žalobce podrobněji nepopsal. Soudu není zřejmé, co přesně žalobce mínil tím, že podíl matky na výchově byl *srovnatelný s podílem péče běžné „socialistické rodiny“*. Běžná socialistická rodina 80. let by spíše evokovala žalobcem kritizované tradiční rozdělení rolí, v němž žena (vedle zaměstnání) převážně zajišťovala i péči o děti a domácnost. To ovšem nekoresponduje s dalším popisem žalobce v doplnění námitek, podle nějž žalobce měl na starosti nákupy,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

úklid domácnosti, vaření, doprovod dcery k lékařům, vodění do mateřské a základní školy i mimoškolní aktivity dcery, zatímco matka se převážně věnovala praní prádla a částečně vypomáhala s úklidem domácnosti a až od roku 1986, kdy se naučila vařit, s vařením.

30. Jak bylo výše uvedeno, soud nepřisvědčil žalované, že by bylo možné na základě nárokových (evidenčních) podkladů ČSSZ spolehlivě uzavřít, že v největším rozsahu o dceru pečovala matka (jíž žalobce pouze pomáhal s péčí), neboť řadu měsíců v letech 1983 až 1996 nepracovala a byla v domácnosti, přičemž dle údajů evidenčních listů důchodového zabezpečení u žalobce nedošlo k poklesu vyměřovacích základů. Poukazuje-li žalovaná na to, že žalobce nekomentoval důvody, pro které matka dítěte často měnila zaměstnání či v něm setrvala pouze 2 až 4 měsíce, soud opakuje, že žalobce nebyl žalovanou vyzván, aby se k této otázce vyjádřil. Pokud tedy žalovaná považovala tuto otázku za významnou pro posouzení rozsahu péče rodičů a ověření jejich čestného prohlášení o rozsahu péče, mohla přistoupit k výslechu žalobce a matky dítěte, při němž se k ní mohli vyjádřit. Žalovaná ostatně v tomto ohledu ani nehodnotila výkon výdělečné činnosti matky před narozením dítěte a po jeho úmrtí. Doby, v nichž matka nevykonávala výdělečnou činnost, v podstatě mechanicky spojila s větším rozsahem péče o dítě. Lze souhlasit s žalobcem, že žalovaná v napadeném rozhodnutí ani blíže nehodnotila rekapitulovaný obsah doplnění námitek, v němž žalobce popsal svou péči o dceru a domácnost tak, že to byl on, kdo měl na starosti nákupy, úklid, vaření, doprovod dcery k lékařům a vodění do mateřské a základní školy i mimoškolní aktivity. Závěr o rozsahu péče v období po propuštění žalobce z výkonu trestu (tedy že žalobce pouze pomáhal s péčí matce, která osobně pečovala o dceru v největším rozsahu) žalovaná učinila toliko na základě nárokových podkladů ČSSZ, které však samy o sobě nevylučují, že s ohledem na konkrétní okolnosti v rodině mohl být rozsah péče odlišný a že žalobce mohl pečovat o dceru v největším rozsahu, jak spolu s matkou shodně prohlásili. Poukázala-li žalovaná na to, že doplnění námitek nebylo ve vztahu k mimoškolním aktivitám dostatečně určité (žalobce neupřesnil, na jaké mimoškolní aktivity dceru doprovázel a jak s ní trávil volný čas), bylo povinností žalované, aby doplnila podklady pro rozhodnutí, které se nabízely, jestliže vzhledem k dalším zjištěným okolnostem (zejména výkonu trestu a pracovní historii rodičů) měla pochybnosti o věrohodnosti jejich čestných prohlášení, které neměla za rozptýlené doplněním námitek (i s ohledem na nedostatečnou určitost). Soud připomíná, že společná péče o dítě se nutně nemusí v určitém období přičítat jednomu z rodičů jako období, kdy dítě vychovával v největším rozsahu, ale může být i rovnoměrná. Žalovaná se ani blíže nezabývala tvrzením žalobce, že v největším rozsahu pečoval o dceru v době, kdy matka dítěte byla po operaci žlučníku v roce 1990 (dle žalované matka nepracovala 9 měsíců v roce 1990, kdy byla na rekonvalescenci po operaci žlučníku) a v době nezletilosti matky dítěte. Dcera byla žalobci svěřena do výchovy až rozsudkem z 14. 1. 1983 a předtím byla svěřena do výchovy babičky, z rozsudku však vyplývá, že nezletilá matka s dcerou po blíže nespecifikovanou delší dobu žily u žalobce, rodiče vedli společnou domácnost a fakticky o dceru pečovali. Jednoznačnou odpověď na rozsah osobní péče každého z rodičů rozsudek neposkytuje. Výsledky přitom mohly přinést další relevantní informace o tom, jak přesně probíhala péče mj. i v těchto obdobích.
31. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůrazňuje, že žalobce ani neuvedl, že dcera dne 22. 3. 1996 zemřela a že si žalovaná sama opatřila úmrtní list, není zřejmé, co z toho dovozuje – rodiče dítěte ve svých prohlášeních neuvedli, že o dceru pečovali po tomto datu.

32. Jak zdůrazňuje výše uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu, stěžejní je pečlivé hodnocení konkrétních okolností každého jednotlivého případu a péče o dítě od jeho narození až po dosažení zletilosti, přičemž podmínku péče o dítě osobně v největším rozsahu může splnit i osoba, u které se tato péče v pracovní oblasti viditelně neprojeví (srov. např. rozsudky čj. 8 Ads 21/2025-36 nebo čj. 7 Ads 307/202-26). Právní závěr učiněný žalovanou, že pokud nedochází ke snížení důchodu, není dán důvod pro kompenzaci prostřednictvím výchovného a takové osobě nárok nenáleží, je s ohledem na výše uvedené nezákonný. Nárok na výchovné není podmíněn prokázáním negativního vlivu péče na pracovní kariéru. Závěr žalované, že o dceru v největším rozsahu pečovala matka, nebylo možné učinit pouze na základě *nárokových podkladů* žalované a nemá dostatečnou oporu ve správním spise. Pokud žalovaná měla pochyby ohledně věrohodnosti žalobcových tvrzení nebo je považovala za nedostatečnou, měla ho vyzvat k doplnění tvrzení nebo sama přistoupit k dalšímu dokazování (například provést výslech žalobce nebo jeho manželky). Soud opakuje, že při dokazování klíčových skutečností případu by měl správní orgán postupovat způsobem vedoucím ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Tomuto požadavku žalovaná nedostála. Za této situace si ani soud nemohl nyní učinit úsudek o tom, kdo péči v nejvyšším rozsahu vykonával. V dalším řízení tedy žalovaná provede odpovídající dokazování, zhodnotí i tvrzení žalobce ohledně péče o dceru v doplnění námitek a na podkladě řádně zjištěného skutkového stavu s přihlédnutím ke všem okolnostem posoudí míru podílu rodičů na péči o dceru po celou dobu od narození do jejího úmrtí a zhodnotí, který z rodičů vykonával péči v největším rozsahu.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy bude na žalované, aby na podkladě řádně zjištěného skutkového stavu s přihlédnutím ke všem okolnostem posoudila, zda žalobce pečoval o dítě v největším rozsahu.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci zcela úspěšný, a náleží mu tedy náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Ty sestávají z nákladů na právní zastoupení. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce provedl v souvislosti s tímto řízením tři úkony právní služby (převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a repliky) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, za které mu náleží odměna ve výši 4 620 Kč za úkon podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu, celkem tedy 13 860 Kč. K tomu přistupuje náhrada hotových výdajů v paušální výši 450 Kč za každý z výše uvedených úkonů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem 1 350 Kč. Zástupce žalobce nedoložil a ani z databáze ARES neplyne, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady žalobce tak činí celkem 15 210 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve

lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce dle § 149 odst. 1 o. s. ř. užíteho na základě § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. března 2026

Lenka Oulíková
soudkyně